

ק"מ י"ב

שברו אנשי הממשלה-הצבאי את רהיטיו של פלאח עני, בעת עריכת חיפוש אצלו. תשרי בתו הציגית של לבון: "אלה לא היו רהיטי מאהגוני!"

העולם הזה לא עבר בשקט על פסוק זה, ממנו השתמע כי מותר לשבור את מטלטליו העלובים של אביון חסרי-שע, מפני שאינם שווים הרבה בהשואה לרהיטי צפון תל-אביב, בו במקום הדבקו ללבון כינוי, שנצמד אליו במשך שנים רבות: "פנחס מאהגוני". השבוע עשה לבון מעשה חסרת-תקדים בתולדות הפוליטיקה הישראלית. הוא התנצל על אותו פסוק, בשיחה עם כתב הארץ, עמוס אילון, אמר: "אני מצטער על הערה זו. היתה זו פליטת-פה ותו לא. בפליטות פה אעמוד בתחרות עם כל אחד".

מה יגיד שמתוך פרטומת כעוד שבע שנים?

★ ★ ★

אגב, לא רק לילי גלילי סובלת מחוסר חוש-הומור בחוגים מסוימים. גורל דומה נפל גם בחלקה של גברת אחרת במערכת, רוהי חרד.

לפני שנים רבות המציאה את המונח העברי "סיפס-עשרה", שחרד מאז לשפה העברית, כמו מונחים רבים אחרים שנולדו במערכת זו. עתה, קצת במאורח, התעוררה מערכת דבר למלחמת-קודש נגד רותמים זה. התחיל בכך מוריק בראלי, שהתלונן: "חסר מאד מונח עברי מקביל למונח האנגלי סינאיגי. העולם הזה הציץ ומשתמש במונח משלו, גיל הסיפס-עשרה. דומה שיש לדי-

יש המנסים לתאר את העולם הזה בדמות חבורת אנשים מרינפשו, הטובלים את עטיהם במיץ-מרה. הצרה היא שהמצב בדיוק הפוך: הנטייה הטבעית של חברי מערכת זו היא לצחוק גם ברגעים הרציניים ביותר. הם סומכים על כך שאתה, קורא יקר, מחונן בחוש-הומור מפותח.

אני מקחה שהנחה זו נכונה, וכי מבחינה זו הקורא בן-ציון הרוש מירושלים הוא יוצא-דופן. או שמא מותח הקורא בן-הרוש אותנו?

לפני שבועיים הופיע עמודה של לילי גלילי, "עולם העוזי". בהומור העוקצני היא אופיינית לה, ביקשה לילי להביא את הכת-שות סגן-שר-הבטחון עד אבסורדום. על כן סירסמה תצלום של היילי צה"ל המושיע עוזים, ושמה בפי מר פרס המסכן נאום, המכחיש נמרצות את הטענה הכוזבת כאילו נמצאים עוזים בידי צה"ל. כמו במקרה של אנגולה, ישנן מר פרס בנאום זה, כי התמונה מזוייפת, וכי החיילים המופיעים בה אינם כלל חיילים ישראלים.

הנה תגובתו הנועזת של הקורא בן-הרוש:

"מפליא אותי הדבר, שאישיות הממלאה תפקיד חשוב במערכת-הבטחון של מדינתנו מתקשה לזהות חיילים עבריים, המופיעים בתמונה, אם הם יהודים או לא. הייתי רוצה להעיר לאותה אישיות, שהגורם שהניע אותי לכתוב, זה שבאותה תמונה מופיע חייל שהוא חבר טוב שלי,

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

רוכ איתן

עורך כיתוב:

אבשלום קורן

צייר המערכת:

זסי

כתב ראשי:

אלני תכור

צלם המערכת:

יעקב אנוך

חברי המערכת:

אורי אלוני, שלמה אלינב, שייע גלור, לילי גלילי, רודד הורוביץ, רותי ורד, יוסף אברהם, יונה יריב, אביבה סגל, אבנר פרי, שמעון צבר, עמוס קינן.

העולם הזה

המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טל. 227-67-85. ת. ד. 136. טען לסברקיס: "עולמפרס". דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 31139. החפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

אל תדחה למחר!

הצטרף לנוחאים בתאונות!

הרשט לתחרות "הנהג הזהיר"

עוד היום

מאות פרסים יקרי ערך יוגרלו בין הזוכים:

- ★ טיסה לפריס וחזרה במטוס "אולימפיק"
- ★ סיור בנמלי הים התיכון באונית "צייס"

ועוד...

מקומות ההרשמה:

- (1) בכל סניפי המועצה הלאומית למניעת תאונות.
- (2) בעיריות, במועצות מקומיות ואזוריות.
- (3) בכל תחנות "דלק", "סונול", "פז".
- (4) בכל בתי הדואר בארץ.

החיילים עם ה"עוזים" במדורה של לילי גלילי

חות הצעה זו בשתי ידיים... (כי) במונח זה של העולם הזה יש ליגלוב רעלב לבני הנעורים בגילים האמורים... כדי שלא תכה שורש ההצעה הרעה, דרושה הצעה טובה יותר.

השובות לא חסרו. כל הכמי דבר נחלצו למאבק. הציץ ש. יהודאי מנהלל: "פלגס". היינו: "פירושו בלשון יחני — נער, יצא מימי הילדות ולא בא עדיין לימי הבחרות." ולראייה: אורי-גוסן גוסין בכבודו ובעצמו השתמש במונח זה בספרו "גניה", לאמור: "שתי בנותיהם הפלגסות, מאשה וסאשה...". ד"ר חיים אורמאן הציץ להשתמש במי לים "גילאי העשרה", או פשוט "עשרה, עשראים". א. עברה-דני, לעומת זאת, העדיף את המונח "ברסר" או "ברסר", היינו בן-תריסר. יעקוב איצקוביץ אמר "עולעשרה". ואילו ד. קפלן הציץ לקרוא לגל זה בשם "טליות".

למרות סאשה ומאשה, דומני שהמצאתה של רוהי רעת-הלב תחויק מעמד.

לילי גלילי

ואשר שירתנו את השרות הסדיר ביחד ב" אותה יחידה, וממשיכים לשרת גם יחד במילואים. זה החייל השביעי מימין בתמונה. ושלא יבואו ויסקרו לנו שבחורים אלה אינם נראים כחיילי צה"ל לפי צורת מלבוש שם וכבטם! אני עומד בתוקף על זה ש" אותה אישיות התנצל על דבריה, מאחר וזה פוגע בכבודו של כל חייל בצה"ל.

"אינני מסכים בשום אופן לזה שלא מעריכים חיילים טהורים, העומדים יום ולילה על משמר המולדת, ובסופו של דבר, במקום להלל אותם על מסירותם, עוד באים ואומרים שהם חיילים של מדינה אחרת במזרח התיכון, דבר אשר איננו מוסיף כבוד".

הבה ונבחר להסביר לקורא בן-הרוש, כי נר שמעון פרס כלל לא נשא אותו הנאום, שכולו המצאה זדונית של לילי גלילי, ולא עוד ישנן סגן-שר-הבטחון, במסיבת-העתור נאים הבאה שלו, כי זוהי דוגמא נוספת של המיקארתים העולמי-הזחי.

★ ★ ★

בימים טרופים אלה, כסגן-שר-הבטחון כלכך כועס עלינו, כדאי להזכיר כי היה פעם שרבטחון שכעס עלינו לא פחות. לפני שבע שנים, שאל חבר-כנסת של מק"י את שר-הבטחון, פנחס לבון, מדוע

מכתבים

מעד בתע"ד

כל תושבי פרדיסחנה הודעו עקב הת-נהגותה הפרועה והבלתי-סובנת של המס-טרה... (העולם הזה 1274) נהנו כמקובל בזמן שביחה, ושפרו בשקט על קיומה. בימה השלישי של השביתה הקיפו כשלוש-מאות שוטרים את הסביבה, כשהם מצויינים באלות-עץ, כובעי-פלדה ומיניונים. בשעה שתיים אחרי-הצהרים ניתן בי אות: הם התנפלו על הפועלים והרביצו בהם באלות באכזריות רבה. אלה שהעליחו להימלט מן הכיתור — רדפו אחריהם. שוטרים והפצ'או מכותיהם על ראשיהם. אחרי טיבוע, פלוגת-העונשין, עברו מע-רוח סכניות המשטרה במושבה, לכיוון מוע-צת-הפועלים, כאשר חושבי הפקום מקבלים

אוויה למנוצחים

...סומחי ההשתלטות הוותיקים, מהמס-שלה ומהסחרות, מבינים יפה שעליהם ל-בורד כעת את המהנסים, להוביל אותם כבוליים אחרי מרכבת-הנצחון שלהם, למען לעשות את הרושם הדרוש ולהוכיח שכדאי לכבש ולהתחנף להם, ואוויה למי שמאל להמי רות את פיהם. ווי וויסטים — אוויה למנוצחים! לכן הם כה אריבים ומשביעים כעת את רצון המורים התיכוניים, וממחרים לספק את דרישות הנהגים, על חשבון הציבור. העיקר שרק שביתת-המהנסים תעמוד על הפרק, ואת השביתה הזאת הם החליטו לרכא, תוך תרועות נחון... קבוצת מהנדסים, חיפה

לאשה בהריון

המתנה הנאה ביותר: ספרו של פרופ. אשרמן, לקואת אמהות" להשיג ככל חנויות הספרים

הפרסים למזרונים מפי

עדן 16 לפברואר בלבד